

בבית המשפט העליון

רע"ב 8231/19

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: שלומי ניאמצי'ק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום 28.11.2019 בעת"א 11945-09-19 שניתנה על ידי כב' השופט עידו דרויאן-גמליאל

בשם המבקש: עו"ד רוית מוחבר

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופט עידו דרויאן-גמליאל) מיום 28.11.2019 בעת"א 11945-09-19 במסגרתה נדחתה עתירת המבקש נגד החלטת רשות בתי הסוהר (להלן: "השב"ס") שלא לאפשר לו מפגשי התייחדות עם זוגתו (ידועה בציבור).

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח), סיוע לרצח, עבירות בנשק (ניסיון ייצור), ועוד (לפי סעיפים 499(א)(1), 300(א)(2) ו-144(ב) לחוק העונשין, התשנ"ז-1977, בהתאמה). בגין המעשים המיוחסים לו נעצר המבקש ביום 11.7.2016 עד לתום ההליכים בעניינו. המבקש שוהה בתנאי "הפרדת יחיד", אך זוכה לביקורים פתוחים של זוגתו ושל ילדיו, וכן זוכה הוא לקיום שיחות טלפון עמם.

2. השב"ס לא אישר למבקש קיום מפגשי התייחדות עם זוגתו. ההחלטה נומקה בשניים: התנהגות שלילית של המבקש בתקופת המעצר, והמלצה שלילית של משטרת

ישראל, אשר התבססה על חומר מודיעיני לפיו המבקש ממשיך בפעילות פלילית מתוך כותלי בית הכלא, תוך שימוש בזולתו לצורך כך. המבקש הגיש עתירת אסיר על ההחלטה האמורה. ביום 28.11.2019 העתירה נדחתה.

3. בית המשפט קמא דחה את עתירת המבקש משמצא כי החלטת השב"ס סבירה: ראשית, משיש בדיעות המודיעיניות בעניין המבקש כדי לבסס את החלטת השב"ס. כך קבע בית המשפט לאחר שבחן בעצמו את החומר המודיעיני, ומצא כי הידיעות שהובאו במסגרתו מהימנות ומתוקפות ברמה גבוהה, ולאחר ששקל את השפעת חלוף הזמן (ככל שקיימת) על משקל ידיעות אלו; שנית, משהשב"ס איזן בין הנסיבות הרלוונטיות לעניין המבקש, בין היתר, תנאי הבידוד בהם הוא מצוי, אשר הופכים את מעצרו לקשה במיוחד, וכן רצונם של המבקש וזוגתו להביא ילד לעולם, לבין החומרה והיקף הפעילות הפלילית של המבקש מבין כותלי בית הכלא. איזונים אלו, כך נקבע, מעלים כי ישנו הכרח לצמצם את ערוצי התקשורת הבלתי מפוקחים העומדים לרשות המבקש, וזאת אף במחיר שלילית אפשרותו להתייחדות עם זוגתו.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

4. בבקשתו טוען המבקש כי מניעת מפגשי התייחדות פוגעת בזכותו לכבוד ולקיום קשרי משפחה, ומונעת ממנו להביא ילד לעולם. נוכח תקופת מעצרו, שהתארכה למשך יותר מ-3 שנים וחצי, ואפלייתו בהשוואה לעצירים אחרים, הזוכים למפגשי התייחדות חרף היותם מואשמים בעבירות חמורות משלו, החלטה השב"ס שלא לאפשר לו מפגשי התייחדות אינה סבירה ואינה מידתית. זאת ועוד, שב"ס מאפשר למבקש קיום שיחות טלפון וביקורים פתוחים, ובכך יש ללמד על האמון שנותן בו השב"ס. רוב המידע המודיעיני על בסיסו נדחתה בקשתו להתייחדות הוא משנת 2018, וכבר עמד בבסיס החלטות קודמות שדחו בקשותיו להתייחדות. דהיינו, המידע אינו רלוונטי עוד. וממילא, לטענת המבקש, המידע הקיים אינו נוגע לזוגתו ועל כן אין חשש ממשי כי תסייע לו בהתקשרות עם גורמים מחוץ לכותלי מעצרו. בנוסף, הואיל והמבקש מצוי במעצר בתנאי הפרדה, יש חובה לבחון אפשרות שפגיעתה בזכויותיו פחותה, בין היתר באמצעות אישור מפגשי ההתייחדות.

5. לאחר שבחנתי את בקשת רשות הערעור הגעתי למסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי שתתבקש תגובת המשיבה. כלל נקוט הוא כי בית משפט זה לא יתערב בשיקול דעת בית המשפט המחוזי הדין בעתירות אסירים, אלא במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה

עקרונית או שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (רע"ב 8697/18 ברנס נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 4 (25.12.2018); רע"ב 6390/19 עמיר נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 17 (6.10.2019) (להלן: "עניין עמיר"). המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים, אף לא לפי הגישה המקלה באמות המידה למתן רשות ערעור ב"גלגול שני" (ראו חוות דעתו של השופט (כתוארו דאז) אשר גרוניס ברע"ב 425/09 פריניאן נ' פרקליטות המדינה (11.3.2009)). חרף ניסיונו של המבקש לעטות על בקשתו כסות עקרונית לעניין האיזון הראוי בין זכות אסירים לכבוד ולקשרי משפחה לבין סמכות המדינה להגביל זכויות אלו, הבקשה, וההחלטה אותה היא תוקפת, עוסקת בעניינו הפרטני של המבקש ונבנית, בעיקרה, על מידע מודיעיני קונקרטי וספציפי הנוגע אליו. הבקשה אינה מעלה שאלה עקרונית, ומשכך אין בה להקים עילה למתן רשות ערעור.

6. למעלה מן הצורך אעיר כי דין בקשת רשות הערעור להידחות גם לגופה. כידוע, לאסירים אין זכות קנויה למפגשי התייחדות. מפגשים אלו הם בבחינת פריווילגיה גרידא, ואישורם מסור לשיקול דעת הגורמים המוסמכים בשב"ס (עניין עמיר, פסקה 17). השב"ס הפעיל שיקול דעתו, וקבע כי נוכח המלצתה השלילית של משטרת ישראל, יש לדחות את בקשת המבקש. בית המשפט קמא בחן את גוף הידיעות המודיעיניות שביסוד המלצת משטרת ישראל, וקבע כי יש בהן להצדיק את הצרת צעדיו של המבקש. זאת, לאחר שלקח בחשבון את שאר הנסיבות הרלוונטיות למקרה – בהן זכויות המבקש, משך מעצרו ותנאיו, מועד הפקת המידע המודיעיני בעניינו, וכן זכותו לחדש בקשתו מדי חודש. בנסיבות אלו אין מקום להתערב בשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי (השוו רע"ב 9120/18 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (28.1.2019)).

7. בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התש"ף (23.12.2019).

ש ו פ ט